

Iz kapitola 57.

[1] Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zbožní muži bývají smeteni a nikoho nezajímá, že byl spravedlivý smeten zlem. [2] Pokoje dosáhne ten, kdo jde správnou cestou. Odpočine na svém loži. [3] "Předstupte sem, vy, synové té, která věští z mraků, potomstvo cizoložníka a nevěstky! [4] Komu se tak škodolibě posmíváte? Komu že se pošklebujete? Na koho vyplazujete jazyk? Což nejste děti nevěrnosti, potomstvo zrady? [5] Rozpalujete se u mohutných stromů, pod každým zeleným stromem, v roklicích, pod skalními útesy zabíjíte děti. [6] V rokli mezi hlazenými kameny je tvůj díl, ano, ty budou tvůj úděl. Také jim jsi přinášela úlitbu, obětovala dary. Tohle mě má těšit? [7] Na hoře vysoko strmicí zřídila sis lože, tam také stoupalas k obětním hodům. [8] Za dveřmi a veřejemi sis dělala své pamětné znamení. Ode mne ses odvrátila, odhalovala ses, vystupovala jsi na své lože, rozšiřovala je, s oněmi ses spřáhla, milovala jsi jejich lože, zírala jsi na znamení údu. [9] Mrhala jsi olejem pro Meleka, hýřila jsi svými mastmi, dodaleka vysílalas posly, snižovala ses až do podsvětí. [10] Znavila ses množstvím svých cest, a neřeklas: 'Nemá to význam.' Ve znamení údu jsi nalézala život, proto ses necítila vyčerpána. [11] Koho ses polekala a koho se bojíš, že tolik lžeš? Na mne sis ani nevzpomněla, k srdci sis to nebrala. Jen proto, že jsem byl příliš dlouho zticha, nemáš přede mnou bázeň. [12] Uvedu ve známost tvoji spravedlnost a tvé činy! Nic ti neprospějí. [13] Až budeš křičet, ať si tě tvá sbírka bohů vysvobodí! Všechny je odnese vítr, odvane je vánek. Ale ten, kdo se utíká ke mně, dostane do dědictví zemi, do vlastnictví méji svatou horu." [14] Řekne: "Navršte, navršte násep, vyrovnejte cestu, odstraňte mému lidu překážky z cesty!" [15] Toto praví Vznesený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: "Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných. [16] Nechci vést spory navěky, nebudu trvale rozlícen, jinak by přede mnou každý duch zemdlel; vždyť vše, co dýchá, jsem učinil sám. [17] Rozlítíl jsem se, když se lid provinil chamtivostí, bil jsem jej, skryl jsem se v rozlícení, že se odvrátil a šel cestou svého srdce. [18] Viděl jsem jeho cesty; vyléčím jej však a povedu, vrátím potěšení jemu a těm, kdo s ním truchlíš. [19] Stvořím ovoce rtů. Pokoj, pokoj dalekým i blízkým, praví Hospodin. Vyléčím jej. [20] Svévolní budou jak vzdušné moře, které se nemůže uklidnit, jehož vody vyvrhují špínu a kal. [21] Nemají pokoj svévolníci," praví můj Bůh.